

LBRIS | EVIE DUNMORE | We know
books

Cum să-i rezisti unui Lord

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Capitolul 1

Buckinghamshire, vara 1865

Tinerele domnișoare nu se tolănesc pe covorul din spatele canapelei din bibliotecă ca să joace șah de unele singure. Nu-și umplu obrajii cu dulciuri înainte de micul-dejun. Lucie știa asta, dar era vacanța de vară și, până acum, cea mai plictisitoare dintre toate.

Tommy venise acasă de la Eton și devenise un prostovan drăguț care nu mai voia să se joace cu fetele; Cecily, verișoara abia sosită, era un copil care plângea din orice. La abia treisprezece ani, Lucie considera că e prea tânără să moară chiar de plictiseală. Pe de altă parte, mama ei probabil că ar fi considerat asta un sfârșit nobil. Dar, din nou, pentru contesa de Wycliffe, multe lucruri erau preferabile unui comportament nedemn de o femeie.

Mirosul de piele și praf îi invadase nările și în bibliotecă domnea o liniște plăcută. Soarele dimineții se adunase pe tabla de șah, făcând regina albă să strălucească precum un far. Era în pericol – un cal pungaș o prinsese în capcană și, acum, Majestatea Sa trebuia să aleagă între a proteja regele sau a-l sacrifica. Degetele lui Lucie rămaseră indecise în aer deasupra coroanei din fildeș.

De pe hol se auzi ecoul unor pași grăbiți.

Tocurile delicate ale mamei – dar aceasta nu aleargă niciodată.

Ușa se deschise larg.

— Cum ai putut? Cum ai putut?

Lucie încremeni. Vocea mamei tremura de furie.

Ușa se trânti din nou și podeaua se cutremură.

— În fața tuturor, în sala de bal...

— Haide acum, chiar trebuie să continui așa?

Simți un gol în stomac. Tonul tatălui ei era distant, plictisit și tăios.

— Toată lumea știe, în timp ce eu, evident, sunt în pat!

— Pentru numele lui Dumnezeu! E peste puterea mea de înțelegere motivul pentru care soția lui Rochester se consideră prietena ta – îți umple capul cu bârfe și acum, uită-te la tine – delirezi ca o nebună. Ar fi trebuit s-o trimit de aseară; e în firea ei imprezvizibilă să se autoinvite, să vină târziu și neanunțată...

— Rămâne! se răsti mama. Trebuie să rămână – e singura persoană cinstită într-o groapă cu șerpi.

Tatăl ei râse:

— Lady Rochester, cinstită? I-ai văzut fiul? Ce roșcățel ciudat! Pariez pe o sută de lire că nu e sămânța lui Rochester...

— Cum rămâne cu tine, Wycliffe? Câte ai însămânțat prin zonă?

— Haide, nevastă! E sub demnitatea ta.

Urmă o pauză care se prelungi și deveni mai apăsătoare, ca o pătură de plumb.

Inima lui Lucie bătea sub coaste, dur și dureros, atât de tare încât ar fi trebuit s-o audă și ei.

Un suspin sfâșie liniștea și o lovi ca un pumn în stomac. Mama ei plângea.

— Te implor, Thomas. Cu ce am greșit de nici măcar nu-mi garantezi discreție?

— Discreție, doamnă? Țipetele tale se aud de la kilometri distanță!

LBRIS

We know
books

— Ți l-am oferit pe Tommy, zise ea printre suspine. Am fost la un pas de moarte când l-am născut și cu toate astea te afișezi cu... persoana aia în fața tuturor.

— Dă-mi, Doamne, răbdare. De ce sunt încătușat lângă o femeie atât de emoțională?

— Te iubesc, Thomas. De ce nu mă poți iubi și tu?

Se auzi un geamăt plin de nerăbdare.

— Te iubesc suficient, nevastă, deși istericalele tale sunt o provocare.

— De ce trebuie să fie așa? Îngenunche mama. De ce nu-ți sunt de ajuns?

— Pentru că, draga mea, sunt bărbat. Acum, aș putea avea un pic de liniște în biblioteca mea, te rog?

O ezitare urmată de un suspin de acceptare.

De la distanță se auzi din nou bufnitura ușii grele. Lui Lucie începură să-i țiuie urechile. Îi rămăseseră dulciurile în gât și ar fi trebuit să respire pe gură, dar așa ar auzi-o.

Se putea abține. Nu va respira.

Declicul unei brichete. Wycliffe își aprinsese o țigară. Podeaua scârțâi. Pielea trosni. Se așezase în fotoliul lui.

Plămânii ei ardeau, iar degetele i se albiseră la încheieturi când se înfipseră ca niște gheare în covor.

Cu toate acestea, zăcea întinsă. Regele și regina se vedeau prin ceață. Putea să reziste.

Privirea i se întunecă. Credea că n-o să mai respire vreodată.

Se auzi un foșnet. Contele citea știrile dimineții.

La un kilometru și jumătate distanță de bibliotecă, în adâncul pădurii înverzite din Parcul Wycliffe, Tristan Ballentine, cel de-al doilea fiu al contelui de Rochester, tocmai hotărâse să-și petreacă toate viitoarele veri la Wycliffe Hall. Ca să-și pună planul în aplicare, ar putea fi nevoit să se împrietenească oarecum cu Tommy, cel mai pedant din

Eton, dar plimbările de unul singur în fiecare dimineață ar merita efortul.

Prin comparație cu moșia familiei sale, unde fiecare arbust fusese tăiat și contabilizat, în Wycliffe Park natura fusese lăsată să-și urmeze cursul. Copacii erau noduroși, arbuștii se întinseseră. Aerul era înmiresmat cu parfumul florilor de pădure. Și găsisese cel mai potrivit loc pentru a citi Wordsworth: un luminiș rotund la capătul unei poteci. În mijlocul acestuia se profila o piatră mare.

Roua îi umezi pantalonii în timp ce înconjură monolitul. Părea ciudat, ca o piatră din povești, era conic, având patina vremii, aflat aici din vremuri imemorabile. Bineînțeles că, la doisprezece ani, era prea mare ca să creadă în astfel de povești. Tatăl lui subliniasse mereu acest lucru. Și poezia era interzisă în Ashdown Castle. Versurile romantice erau împotriva mottoului familiei Ballantine: „Cu dârzenie și forță”. Cine l-ar găsi însă aici? Cine l-ar putea vedea? Exemplarul din Wordsworth și *Baladele lirice* ale lui Coleridge erau pregătite.

Își scoase haina de pe umeri și o puse pe iarbă, apoi se întinse peste ea, pe burtă. Țesătura fină a pantalonilor se simțea ca niște zale pe spatele învințit, făcându-l să șuiere de durere. Tatăl lui îi preda lecțiile cu bastonul, iar ieri fusese, din nou, prea zelos. Din acest motiv îl luase mama lui, iar el își înșfăcase în grabă cărțile și veniseră în vizită la prietena ei, Lady Wycliffe, peste vară.

Încercă să găsească o poziție confortabilă, sucindu-se pe toate părțile, după care renunță și desfăcu bretelele și nasturii maleficilor pantaloni. În clipa următoare începu să se cutremure pământul.

Băiatul încremeni o clipă.

Smulse haina și se ascunse în spatele monolitu-lui, exact în momentul în care apărură în raza lui vizuală un armăsar negru. Un animal magnific, spumegând și lucind de transpirație. Genul de armăsar pe care-l călăresc regii și eroii.

Se opri brusc în luminiș, aruncând din copite bulgări de pământ de dimensiunea unei farfurii.

Băiatul icni șocat.

Călărețul nu era un rege. Nici erou. Nici măcar nu era un bărbat.

Era o fată.

Purta ghetе și pantaloni ca un băiat și călărea cu picioarele pe ambele părți, dar nu era nicio îndoială că e fată.

Când se întoarse calul, o cascadă de păr auriu se învârti ca un văl de mătase în jurul ei.

Băiatul nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi vrut. Era șocat și privirea i se pironise pe chipul ei – era reală? Chipul ei era... perfect. Delicat, în formă de inimă, având sprâncene fine și arcuite și o bărbie mică, voluntară. *O zână.*

Obrajii ei roz ardeau însă de furie, iar buzele-i erau strânse într-o linie. Părea gata să pornească la luptă călare pe enorma bestie neagră...

Se pregăti să alunece din șa și băiatul se ghemui în spatele pietrei. Își simțea gura uscată. Ce i-ar spune? Ce ar spune oricine unei persoane atât de adorabile și de înversunată? Ghetele ei atinseră pământul cu o bufnitură ușoară. Îi șopti ceva cu blândețe armăsarului, apoi... nimic.

Tristan întinse gâtul. Fata plecase. El se târî tăcut în față. Se ghemui apoi și-i văzu trupul pe iarbă, cu brațele întinse în lateral.

Poate că ar putea să se apropie puțin... puțin mai mult. Se ridică, privind în jos.

Ochii ei erau închiși. Genele îi erau întunecate și drepte deasupra obrajilor palizi. Șuvițele strălucitoare ale părului auriu se involburau în jurul capului ca un soare alb de iarnă.

Inima lui începu să bată mai repede. Simți o durere puternică, o nevoie urgentă, o groază – era o ocazie rară și neprețuită, de care el era îngrozitor de nepregătit să profite. Nu știa că există genul ăsta de fete, în afara cărților cu zâne și

a prințeselor din saga nordică pe care trebuise să le citească pe ascuns.

Un pufnit furios sfâșie liniștea. Armăsarul se apropia cu urechile lăsate și dinții dezveliți.

— La naiba! zise Tristan.

Fata deschise imediat ochii. Se uitară lung unul la celălalt – ea întinsă, el profilându-se deasupra ei.

În clipa următoare, fata se ridică în picioare.

— Tu! Ai încălcat proprietatea.

Părea micuță, dar ochii le erau aproape la același nivel.

Băiatul simți cum i se întipărește pe față o grimasă prostească.

— Nu, eu...

Ochii cenușii plini de furie se îngustară.

— Știi cine ești. Ești fiul lui Lady Rochester.

El își aminti că trebuia să-și plece politicos capul.

— Tristan Ballentine. La dispoziția ta.

— Mă spionai!

— Nu. Da. Ei bine, puțin, admise el pentru că, într-adevăr, o făcuse.

Era cel mai nepotrivit moment să-și amintească acum că șlițul pantalonilor era pe jumătate desfăcut. Măinile lui se duseră instinctiv spre nasturi și privirea ei le urmă.

Fata icni.

În clipa următoare, palma ei zbură și durerea explodă în obrazul stâng al băiatului. Se clătină dezorientat în spate și-și duse mâna la obraz. Fu surprins să vadă că avea ceva roșu pe palmă. Se uită apoi la chipul fetei.

— Nu era necesar...

O sclipire de incertitudine, poate remușcare, domoli pentru scurt timp focul din ochii ei.

— Încă n-ai văzut nimic, se răsti. Lasă-mă-n pace... roșcățelule.

LBRIS

We know
books

Obrajii lui ardeau, dar nu din cauza palmei. Știa că nu crescuse nici doi centimetri de la ziua lui și, da, se temea că nu va fi la fel de înalt ca toți ceilalți Ballentine. Bondocul, așa îl numise Marcus. Mâinile i se strânsesă pumn. Dacă ar fi fost băiat, ar fi pocnit-o, dar un domn nu ridică niciodată mâna la o fată, chiar dacă ea îl făcea să urle. Da, Marcus cel sigur pe el ar fi știut cum să se descurce cu această zână răutăcioasă. Tristan nu putea decât să se retragă în grabă, cu urma palmei încă pulsând pe obrazul său. *Baladele lirice* zăceau uitate în iarba umedă.

Capitolul 2

Londra, 1880

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi născut bărbat. Nu ar fi fost lăsată să aștepte în anticamera mucegăită, numărând tic-tac-urile trudite ale vechii pendule. Secretarul nu i-ar fi aruncat priviri suspicioase din spatele micului său birou bine organizat. Nici nu ar fi fost astăzi aici – domnul Barnes, editorul și actualul co-proprietar al London Print ar fi trebuit să semneze contractul săptămâna trecută. În schimb, *întâmpina probleme* în încheierea afacerii. Normal. Erau lucruri pe care le putea face o femeie doar pentru că era femeie – cum ar fi să leșine din cauza unei supărări minore – și erau lucruri pe care nu le putea face tocmai pentru că era femeie. Aparent, o femeie *nu* putea cumpăra jumătate din acțiunile unei edituri.

Își lăsă capul să se sprijine de lambriul murdar al peretelui, amintindu-și că purta pălărie abia când aceasta protestă cu un scrâșnet.

Era atât de aproape. Bătuseră palma: Barnes era nerăbdător să vândă și să se mute în India. Ca de obicei, în domeniul ei de activitate trebuia doar să aștepte. Din nefericire, răbdarea nu era una dintre calitățile ei.

În spatele genelor lăsate, mintea ei se îndreptă spre London Print. Privit de afară, sediul central avea un aspect modern, atrăgător. Clădirea cu fațadă gri, elegantă, din granit, înaltă de patru etaje se afla pe una dintre cele mai

scumpe străzi din Londra. Era potrivită pentru o editură ale cărei două reviste ajungeau cu regularitate, în fiecare lună, la peste optzeci de mii de femei din clasa mijlocie și cea superioară.

Podelele birourilor erau însă la fel de banale ca și alegerile editorului: birouri prea mici, încăperi prea întunecate și intrarea obligatorie prin lateral, pe o scară circulară pentru servitori, pe care urca acum singura femeie care lucra aici – fiica dactilografă a domnului Barnes. Dacă se gândea serios să păstreze clădirea, în primul rând avea să elimine intrarea aceasta laterală.

Sunetul slab al unui clopoțel o făcu să deschidă ochii.

Secretarul ajunsese în fața ei:

— Lady Lucinda, vă rog...

Domnul Barnes se apropie cu obișnuita grabă atunci când ea intră în birou. Îi atârnă pălăria și jacheta de tweed într-un cuier deja încărcat, după care-i oferi ceai în timp ce ea se așeza în fața biroului, ofertă pe care Lucie o refuză pentru că trebuia să prindă trenul care o ducea înapoi, la Oxford.

De la biroul din colțul stâng, domnișoara Barnes îi arunca priviri pe furiș. Inutil, din moment ce se mai văzuseră. Lucinda înclină capul și domnișoara Barnes se grăbi să-și plece privirea asupra mașinii de scris. La dracu'! Era lider al mișcării sufragetelor, nu un criminal aflat în libertate. Deși, pentru mulți, erau unul și același lucru.

— E vorba de Consiliu, zise bărbatul. În acest moment, Consiliul încearcă să înțeleagă de ce ai fi interesată să preiei reviste ca *Săptămânalul comitatelor* și *Revista doamnelor cu discernământ*.

— Nu să le preiau, ci să fiu coproprietar, îl corectă Lucie, iar motivele mele sunt aceleași dintotdeauna: revistele au o acoperire impresionantă, un număr mare de cititori și un potențial de creștere. În plus, faptul că ați achiziționat seria *Un buzunar plin cu poezii* arată că London Print este capabilă să se dezvolte cu succes și pe piața de carte. Toată

lumea din domeniul editorial este interesată, domnule Barnes.

Cel mai important era faptul că mai erau doi acționari, fiecare dintre ei deținând câte douăzeci și cinci la sută din acțiunile London Print, ambii parteneri tăcuți, unul dintre ei locuind în străinătate. Nimic nu-i stătea în cale în ceea ce privea deciziile editoriale pe care le va lua.

— Este adevărat, zise domnul Barnes, dar Consiliul nu a știut până la ultima noastră întâlnire că dumneata ești în spatele Consorțiului de Investiții.

— Mă tem că nu înțeleg cum afectează asta afacerea noastră.

Domnul Barnes se trase de cravată. Pe chelia lui se zăreau broboane de transpirație. Ea avea, invariabil, acest efect asupra oamenilor: îi făcea extrem de agitați.

„Pentru că ești foarte hotărâtă”, îi explicase Hattie. „Poate că dacă ai zâmbi mai mult, i-ai speria mai puțin”.

Tânăra femeie își dezvălui dantura.

El păru însă și mai alarmat. Își scoase ochelarii și le plie brațele înainte să se uite la ea.

— Doamna mea, permite-mi să fiu sincer.

— Te rog, spuse ea, ușurată.

— Ești, mai degrabă, activă în politică, se aventură domnul Barnes.

— Sunt liderul Mișcării Sufragetelor britanice.

— Exact. Din acest motiv, sunt convins să-ți dai seama, hmm, ești o figură puțin cam controversată. Dacă nu mă înșel, într-un articol recent din *Times* ai fost numită chiar așa.

— Cred că autorul a folosit termenii ca „tață abjectă” și „zgripturoaică enervantă”.

— Chiar așa, admise stângaci domnul Barnes. Bineînțeles că membrii Consiliului se întreabă de ce ar fi interesată o persoană, care vrea să răstoarne ordinea socială, să dețină